

**Domstolens dom (Første Afdeling) af 11. november 2021 — straffesag mod Ivan Gavanozov
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Spetsializiran nakazatelen sad — Bulgarien)**

(Sag C-852/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – direktiv 2014/41/EU – den europæiske efterforskningskendelse i straffesager – artikel 14 – retsmidler – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 47 – manglende retsmidler i udstedelsesmedlemsstaten – kendelse om ransagning, beslaglæggelse og afhøring af vidner ved videokonference)

(2022/C 11/03)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Spetsializiran nakazatelen sad

Part i hovedsagen

Ivan Gavanozov

Konklusion

- 1) Artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager, sammenholdt med dette direktivs artikel 24, stk. 7, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en ordning i en medlemsstat, der har udstedt en europæisk efterforskningskendelse, hvorefter der ikke er fastsat nogen retsmidler til prøvelse af udstedelsen af en europæisk efterforskningskendelse, hvis genstand er foretagelse af ransagninger og beslaglæggelser samt afholdelse af en vidneafhøring ved videokonference.
- 2) Artikel 6 i direktiv 2014/41, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 4, stk. 3, TEU, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at den kompetente myndighed i en medlemsstat udsteder en europæisk efterforskningskendelse, hvis genstand er foretagelse af ransagninger og beslaglæggelser samt afholdelse af en vidneafhøring ved videokonference, når denne medlemsstats lovgivning ikke fastsætter nogen retsmidler til prøvelse af udstedelsen af en sådan europæisk efterforskningskendelse.

⁽¹⁾ EUT C 68 af 2.3.2020.

**Domstolens dom (Anden Afdeling) af 11. november 2021 — Autostrada Wielkopolska S.A. mod
Europa-Kommissionen og Republikken Polen**

(Sag C-933/19 P) ⁽¹⁾

(Appel – statsstøtte – koncession på en betalingsmotorvej – lov, som fritager visse køretøjer for betaling af vejafgifter – medlemsstatens kompensation til koncessionshaveren for indtægtstab – skyggevajafgift – kompensation, som Kommissionen anser for at gå ud over, hvad der er nødvendigt, og for at indebære støtte – kommissionsafgørelse, hvorved en støtte erklæres uforenelig med det indre marked og anordnes tilbagesøgt – støttemodtagerens proceduremæssige rettigheder – Kommissionens forpligtelse til at udvise særlig årvågenhed – statsstøttebegrebet – fordel – forbedring af koncessionshaverens forventede økonomiske situation – kriteriet om den private aktør i en markedsøkonomi – urigtig gengivelse af beviserne – manglende begrundelse – ændring af den omtvistede afgørelse – ny begrundelse – omvendt bevisbyrde – tilsidesættelse af princippet om EU-rettens forrang – Rettens retslige prøvelse – forpligtelser og grænser)

(2022/C 11/04)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Autostrada Wielkopolska S.A. (ved Rechtsanwalt O. Geiss og dikigoros T. Siakka)

De andre parter i appellsagen: Europa-Kommissionen (ved L. Armati, K. Herrmann og S. Noë, som befuldmægtigede) og Republikken Polen (ved B. Majczyna og M. Rzotkiewicz, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Autostrada Wielkopolska S.A. bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.
- 3) Republikken Polen bærer sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 87 af 16.3.2020.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 11. november 2021 — Energieversorgungscenter
Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG mod Bundesrepublik Deutschland (anmodning om præjudiciel
afgørelse fra Verwaltungsgericht Berlin — Tyskland)

(Sag C-938/19) (¹)

*[Præjudiciel forelæggelse – miljø – direktiv 2003/87/EF – ordning for handel med kvoter for
drivhusgasemissioner – artikel 2, stk. 1 – anvendelsesområde – artikel 3, litra e) – begrebet »anlæg« –
indvirkning på emissioner og forurening – sekundære enheder, der ikke som sådan skaber
drivhusgasemissioner – artikel 10a – overgangsordning for gratistildeling af kvoter –
dataindsamlingsskabelon – den korregerede tildelingskvote – beregningsmetode – afgørelse
2011/278/EU – artikel 6, stk. 1, tredje afsnit – eksport af kulde til en enhed i en sektor, der er udsat for en
betydelig risiko for carbon leakage]*

(2022/C 11/05)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Energieversorgungscenter Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG

Sagsøgt: Bundesrepublik Deutschland

Konklusion

- 1) Artikel 2, stk. 1, og artikel 3, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/29/EF af 23. april 2009 skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, der gør det muligt at medtage sekundære enheder, som ikke udleder drivhusgas, inden for grænserne af et anlæg, der er underlagt ordningen for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Den Europæiske Union, for så vidt som de opfylder de i artikel 3, litra e), i det nævnte direktiv med senere ændringer fastsatte kriterier, herunder navnlig, at de skal kunne have indvirkning på emissionerne og forureningen med hensyn til de drivhusgasser, der er anført i bilag II til samme direktiv med senere ændringer.